

MASAL DİYE GEÇMEYİN

AYTEN ÇELEBİ

MASAL DİYE GEÇMEYİN

Biliyorsunuz, ömrümün kayda değer sayfalarına bugünkü gözlerimi ve güngörmüş kelimelerimi katarak yoğurduğum, sonra da ince sancılar çekerek ve sadece düşünerek annesiyle beraber doğurduğum bebeğim var.

Onu biraz doğal koşullarda büyüsün ve ana dilini öğrenedursun diye kırsalların bağrında ve annesinin kucağında bıraktığımdan beri garibim.

Gerçeklerimle düşlerim karıştı sanki.

Söylemek için mi bu haldeyim, yoksa gecikmişliğim yüzünden mi bilmem, terazimde bir hayli konu var tartıma giren.

Bize dokunmayan şeyleri başka dünyaların hikayeleri gibi algılayıp dinleyemediğinizden bir yanımız eksikli yaşıyoruz.

Nicedir bu inanca geldiğimden, içimden her saniye sayısı belirsiz nötrino geçerken hiçbir şey olmaz da, bir duygu, bir düşünce bedenimi, zihnimi böler, parçalar ve un ufak halimdeki her zerremden okuduklarınızla beraber beni yeniden ben yapar...

Kimi kâinat kadar genişler yüreğim kimi iğne deliğinden geçer.

Kimi dağın zirvesindeyimdir kimi okyanusların dibinde.

Yeşilim tükenip de ovam, yaylam çöle dönünce ah işte benim canım kelimelerim yetişir ölümünden bir önceme.

Bir keresinde kendime "Dur, kal artık olduğun yerde, düşünme, söyleme, yazma!" dedim de kıyametler koptu.

Hücrelerim ne içerledi, ne!

Ağzım, yüzüm uçukladı.

Dişlerim birbirine girdi, çenem kitlendi.

Hava kor güneş altında iken ışık çekildi, gök gürlledi, yağmurlar, dolular, karlar yağdı üstüme.

Korunaklı bir çadırım olsun diye, selsebil halimle akıştan kopan çığ gibi bir iki cümle kurup biraz düşünür gibi oldum da fırtına ve yağış durdu, sükûnet oturdu, ortalığı arılar ve tüm diğer kanatlılar doldurdu.

Sonsuz maviliklerin içinde suskunluğum ve çığlığımın sulh olundu.

Anlayacağınız ilacım bu!

İlacımız da öyle.

Düşünce durdurulabilir bir şey değil, hiç denememek gerek bence.

Düşündüğünü söyleyebilmek asıl olay...

Yasaklamak ise hepten delice!

Düşünce suçlusu ile suç arasında güçlü ile güç duruyorsa masumiyet kesindir ve suçlu bilinenin lehinedir.

Ne mi demek istiyorum?

Düşünceyi doğuran hayatın kendisidir ve en yalın iç sesimizdir.

Eğrisi, doğrusu onu yasaklayarak değil, zulmün, korkunun sinmediği, sindirmediği özgür ve yaratıcı ortamlarda tartışarak belirlenebilir.

Ben şimdi Aşkın üzerinden yollar geliştirdim.

İçine çok sayıda insanı ve tasavvuru zor nice nöral bağlantıyı sığdırabilen, akustığı güzel, atmosferi temiz ve duvarları geçirgen motiflerle işlenmiş bir amfide bizim için hazır olan kürsümüz var.

İster ben söylerim ister ona söyletirim.

İster yaşarım ister yaşatırım.

Kimseye akıl verir durumuna düşmek istemem ama akılı olan herkesten de alırım.

Ne çok ihtiyacım olduğunu bilmezsiniz, bilemezsiniz.

Gelip halimi bir görseniz, bilgiye aç ve açık, mantığıyla duygusu birbirine dolaşık hangarlarıma girersiniz.

Aczimden buraya sığınmasam biterim.

Hayâl deryasıyla bu işin kolayını bulmuş gibiysem de pek öyle sayılmaz.

Topluma olduğu kadar Aşkın'a da sorumluluklarım var.

O, beynimin işlek kıvrımlarında toyluktan olgunluğa geçişimi beklemiş ve zor zamanlarımda beni terketmemiş ideal varlığımla çünkü.

Şimdi hayat hakkıdır.

Görüyorum ki masalımı anlayacak kadar dilini öğrenmiş ve koşup oynayacak kadar da büyümüş.

Bakın, dinlemeye hazır gülümsüyor.

Yorgunluğuma el attı daha şimdiden.

Durabilir miyim hiç, derhal gerçeklerin ağırlığını soyunuyor,

gamzelerinden serilen döşeğe uzanıyorum;

"Bir varmış bir yokmuş" la başlayan cümlelerle onu bağrıma basarken bütün ölçülerimi kenara atıyor, keşerlerini söküp söküp fırlatıyorum.

Sevgiyle şefkat tartılmıyor ki!

Mayıs 2024 /İstanbul

